

מיבאל יצחק מלך ואברהם פל דמן הי"ד

פרשת תרומה, ר'ח אדר א' תשע"ד שנה שלושים וחמש, גיליון מס' 19

גליון זה יוצא לאור בחסות עיריית רחובות, האנג' למוסדות העירייה, המחלקה לתרבות תורנית

המשכן וחטא העגל

יודעה המחלוקת, האם הצעוי על מלאכת המשכן היה לפני חטא העגל או אחריו. נסחה, ב"ה,קשר בין הדברים.

כתוב בתחלת הפרשה: "דָּבָר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לְתְּרֻמָּה" (כח, ב), ומובה במדרש רבה (שםות לג, ז) על פסוק זה: "קֹדֶם הוּא דְּקֹתֵב: יְתּוּרָה צְנָה לְנוּ מִשְׁחָה (דברים לג, ד). דרש רבי שקלאי: תְּרַיִג מִצְוֹת יִתְנַתּוּ לִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי מִשְׁחָה, שְׁכַן מִשְׁחָה יְתּוּרָה" (111). ואם אמר אין אלא תְּרַיִג, ושתיים היקו הес? אלא, אַמְנֵי כְּבָנָן: אַנְכֵי וְלֹא יְהִי לְךָ - מִפְּגַּבָּה שְׁקָעָוּם, וְתְּרַיִג אָמַר לְהָם מִשְׁחָה...". שואל בעל ה"פנים מאירות": מה הקשר בין הפסוק "וַיֹּאמֶר לְיִשְׂרָאֵל תְּרֻמָּה" לדרשת חז"ל שمدברת על המצוות שנאמרו מפי משה ומפי הגבורה?

בעל ה"זכרון יצחק" מישב על פי מה שאמרו חז"ל, שמעשה המשכן היה כדי לכפר לעם ישראל על מעשה העגל. כמו שראינו בפרשת פקודי, שעלה כל פרט ופרט ועל כל מעשה שנעשה במשכן, כתובות התורה: "כִּאֲשֶׁר צְנָה הָיָה מִשְׁחָה", משום שהמשכן בא לתקן את חטא העגל [צ"ח]או בונמים, דק"ב (לב, ב): "פְּרָקָן נָפְמִי הַזָּהָב" - בונמים נתרכזה להם, שנאמר (לה, כב): "יְהִבָּאוּ חָח נְגַזְּסָם" [ז]. וכן מוכח מרש"י על הפסוק בשיר השירים (א, יג): "צָרֹר הַמֵּר דּוֹדִילִי, בֵּן שְׂדֵי לִילּוּ", ופרש רשי: "דָּדוּי נָעָשָׂה לִי כִּי שָׁלַׂו צָרֹר הַמֵּר בְּחִיקָוֹ וְאָמַר לִי - הֲ לֹא צָרֹר זוּ שִׁיתּוּ רִיחַ טוֹב מִן הַרְאָשׁוֹן שְׁאַבְּדָתוֹ. כִּי הַקְּבָּה מִרְכָּז תּוֹסֵס, שָׁמַשׁ אַלְיוֹן צָעִירִים דְּתִיְים וּרְבִים, מִכָּל גּוֹנוֹן הַצְּיוּנּוֹת הַדָּתִית". בנו של הרב קוק (שנקרא בדרכו כל "הרבי צבי יהודה" או הרצ"ה), דרבנן את תלמידיו למעורבות בחיי המדינה. כך "מרכז הרבי" הצמיחה את מנהיגי תנועות "גוש אמונים", כשהරבי צבי יהודה משמש לה מנהיג רוחני. עוד שנים לפני שנגה רענון "הגראניניס", שלח הרצ"ה את תלמידיו לכפרים ולעיריות הפיתוח, להרביץ שם תורה. הרבי עוזד גם את פעילות תנועות "אל עמי" להעלאת יהדות רוסיה, ותלמידיו היו בין פעילים המרכזים. ניתן לומר, שמכוחו וכוח תלמידיו נוצרו חלק ניכר ארוכה-ב-י"ד באדר תשס"ב.

הרבי צבי יהודה קוק גרש, כי עם ישראל מצוי בעיצומו של תהליך הגאולה, וראה בעליות יהודים, בהתרחבות הלאום על שטחי יש"ע ובישובם, ציוו דרך חשוב בתהליך זה. הוא התנגד בחריפות לכל יותר ונסיגה. עם זאת, ראייתו את מדינת ישראל כשלב מרכזי בגאולה וכcontinuation של קידוש השם כלל עולמי, גרמה לו לנוקוט בכו ממלכתי והביאה אותו להפגין כבוד רב כלפי הממשלה וראשה, גם כאשר דעתו הייתה חלוכה עליהם. בית הספר "נעם הצב"י" (בנייה ובנייה) בעירנו רחובות, נקראים על שמו.

הרבי יוסף אביטן

לגיון זה נתקבלה תרומה מאות ר' אליעזר וחותם קלין שיחיו לע"ג האב, החותן, החבר רפאל יעקב בע"ג אליעזר ז"ל, נלב"ע ג' באדר א'

כמו כן נתקבלה תרומה לע"ג ר' יוסף בע"ג חיים דב קופמן ז"ל נלב"ע ב' באדר א' תשנ"ב, נתרם ע"י המשפחה

לע"ג אמו, מרת חנה מנוחה פרנקל ע"ה בת ר' משה האזבלק ז"ל, נלב"ע ה' באדר א' תשנ"ז נתקבלה אף תרומה מאות ר' דניאל פרנקל נ"י, נתרמו באינטנס: ע"ג ברודמן" רחובות

הగאון רבי חיים יעקב גולדויכט זצ"ל, נולד בירושלים בשנת תרפ"ה. כבר בילדותו, כאשר למד בתלמוד תורה "עץ חיים" תחת השגחותו של הרב אריה לוי זצ"ל, התב楼下 בשקדנותו ובגאוןתו. כאשר המשיך בלימודיו בישיבת "עץ חיים", הפק תלמידיו המובהק של זקן ראשי הישיבות, הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל. בשנות ציורתו, התקרכב קירבה גדולה לרבי מבריסק ובמקביל לאדמו"ר מגורי הבית "בית ישראל" וכן ניק משני המקורות, הן ההתנגדות והן החסידות.

בשנת תש"ד, נקרא לעמדת ראש ישיבת "כרם ביבנה" שנסודה בימיים ההם. ברוב עגונותתו, לא רצה לקבל על עצמו תפקיד זה ורק לחוץ של רבבו - ה"חזון איש" - שכנהו אותו לשאת בעול וכך עמד בראש הישיבה כארבעים שנה. הישיבה יצרה דגם חדש של אברך, המקדיש זמן תורה וועליה בעלותיה, תוך שימוש לב סבביה ולצורך הציבור שמחוץ לישיבה. כך היה הרבי גולדויכט ל"אייבי ישיבות ההסדר" המשלבות ספרא וספ"א, בגין המדינה והפצת מעינות התורה חזקה.

עד יומו האחרון, הרבייך הרבי גולדויכט תורה לתלמידיו הרבים, די בכל אטר נאטר, כשהוא מקפיד לлечת בשתי המסלولات העולות בית-אל, האחת דרך העיון המעמיק בכל פרט ופרט והשנייה דרך הפלול והחידוש.

ימים אחדים טרם פטירתו, עוד העביר שיעור לתלמידיו בירושלים, כאשר הוא מעודדם להמשיך ולהתחזק בתורה. עלה לגנזי מROOMS ב-ז' באדר ראשון תשנ"ה. תנכ"ה

עפ"י אתר "כרם ביבנה"

הרבי צבי יהודה הכהן קוק זצ"ל - ראש ישיבת "מרכז הרבי"

בנו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק, נולד בעירה זווילג במחוז קובנה שבבליה, ב-ט"ו בניסן תרנ"א. עלה עם משפחתו לארץ ישראל בצעירותו. למד בישיבת "תורת חיים" בירושלים ומאוחר יותר עזב את הישיבה והמשיך ללימוד תורה אצל אביו. כיהן כראש ישיבת "מרכז הרבי" בירושלים, אחראי מותנו של הרב חרל"פ. בהנוגתו, הפקה ישיבה זו למרכז תוסס, שמשך אליו צעירים דתיים ורבים, מכל גווני הציונות הדתית.

בנו של הרב קוק (שנקרא בדרכו כל "הרבי צבי יהודה" או הרצ"ה), דרבנן את תלמידיו למעורבות בחיי המדינה. כך "מרכז הרבי" הצמיחה את מנהיגי תנועות "גוש אמונים", כשהרבי צבי יהודה משמש לה מנהיג רוחני. עוד שנים לפני שנגה רענון "הגראניניס", שלח הרצ"ה את תלמידיו לכפרים ולעיריות הפיתוח, להרביץ שם תורה. הרבי עוזד גם את פעילות תנועות "אל עמי" להעלאת יהדות רוסיה, ותלמידיו היו בין פעילים המרכזים. ניתן לומר, שמכוחו וכוח תלמידיו נוצרו חלק ניכר ארוכה-ב-י"ד באדר תשס"ב.

הרבי צבי יהודה קוק גרש, כי עם ישראל מצוי בעיצומו של תהליך הגאולה, וראה בעליות יהודים, בהתרחבות הלאום על שטחי יש"ע ובישובם, ציוו דרך חשוב בתהליך זה. הוא התנגד בחריפות לכל יותר ונסיגה. עם זאת, ראייתו את מדינת ישראל כשלב מרכזי בגאולה וכcontinuation של קידוש השם כלל עולמי, גרמה לו לנוקוט בכו ממלכתי והביאה אותו להפגין כבוד רב כלפי הממשלה וראשה, גם כאשר דעתו הייתה חלוכה עליהם. בית הספר "נעם הצב"י" (בנייה ובנייה) בעירנו רחובות, נקראים על שמו.

זכותם תנן עליינו

לקוראים: מאמרים המופיעים ללא ציון שם הכותב, נכתבו על ידי חברי המערכת

חברי המערכת: הרב אברהם פום, משה רוט, נפתלי עיר, יהודה מלך

העריכה בסיעוד אברכי כולל י"ד ברודמן" לימי"ה הוראה וידית, בית ספרו, רחובות

טלפון: 04-9412048-08

אתרנו באינטרנט: www.pirsuma.com/siach

הדף: דפוס شهر. רחובות טל. 08-9475106

ולכן הכוויי מנוסח בלשון הפונה לכולם ולא רק למשה –
"ועשו ארון עצי שיטים".

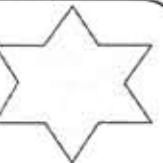
לחידוד העניין נאמר, שבמציאות לימוד תורה יש שני עניינים: א. קיומ ממצוה **כשאר המצוות**. ב. אחירות כלפי מציאות התורה בעם ישראל. הדבר בא לידי ביטוי, למשל, בדברי רבי יהודה במסכתקידושין (כט, ב) שאומר, שאם הבן **ממולח יותר מאביו** – מوطב שישלח אותו אביו ללימוד תורה ולא ילך בעצמו. למרות הכלל **"מצענה גזופיה (של עצמו) עדיפה"** (שם), אומר רבי יהודה, בלימוד תורה יש גם את עניין האחירות. לכן, אם האחירות הזאת תושג טוב יותר על ידי הבן – הוא עדיף על פ' הרב אביב זגמלן).

כעת, נחזר למדרש המופיע מעלה. המדרש מדבר על כך, שהקב"ה מופיע לכל אדם כפי כוחו, כלומר, לפי מה שאוטו אדם מסוגל להכיל ולקלוט. מצד אחד, יש באמירה זו זאת אמפתיה והתחשבות, אך מאידך, יש בה גם ממשו מחייב. אם הקב"ה "מתאים את עצמו" בכיבול ומופיע לאדם כפי כוחו - על האדם להיות שם, כדי לקבל את ההפעה זו.

לשון אחר: אם עשיית הארון והאחריות על מעיות התורה בישראל, היא אחוריות קולקטיבית, אויל כל אדם כפי שהוא צריך לחתך משבך למה שמתאים הקב"ה מטירח על בריותו רקחת משבך למה שמתאים להם, אך מה שבן מותאים, את הכת שיש לאדם – עליו לבטא ולהיות שותף בעשייתו של אותו ארון, שומר על התורה במחנה ישראל.

איתן וויס

"מתודתם"

"קול ה' בפתח"

הכל הראשו מותך כלפי המשכן, שהتورה מצווה על עשייתו, הוא הארון: "יעש ארון עצי שטים" (כה, ז). על הפסוק הזה, דורש המדרש כך:
"בא אליהו ואמר (איוב יז, כט): יש-די לא מצאנוו שגיא למי..." כך אמר אליהו: לא מצינו כח גבורתו של הקב"ה עם בריותיו, שאין הקב"ה בא בטרחות עם בריותיו, לא בא על האדם אלא לפני כוחו... קול הר בפקת תחלים כת, ד) - בכחיו איתו אומר, אלא בפקת, לפי כוחו של כל אחד ואחד" (שםות ר' רביה לד, א).

כאמור, המדרש מוסב על הפסוק - "יעשו ארון עצי שטים", וצריך להבהיר: מה הקשר בין הפסוק למדרשי? אם נשווה את הציווי על הארון לציווי על שאר כלים המשכן, נבחין בדבר מעניין. בכל כלי המשכן נצווה משה בלשון ייחיד – "יעשิต מנחת זבת טהור" (כה, לא), "יעשית את המזבח" (כו, א), ורק בארון נאמר הציווי בלשון רבים – "יעשו ארון". מה פשר ההבדל הזה, ומה הוא מלמד על הארון?

מאתר שכך, בארון צריכים להיות כל ישראל שותפים

"חנוך לנער"

האדם שומר המצוות במדרגה נעה של יכולת הפיטה עלינו. כדי לעמוד בדרישות יכלה זו, מצווה הקב"ה ליצור סמלים המרמזים בכינול, על טחנותו, בבחינת "דבנה תורה" קלשון בני אדם. ("מורה נבוכים", חלק א, כ). זהו בכינול הצד של הקב"ה.

אך, מי הוא האדם הרואין לעבוד את ה', "מי יעלה בהר זה
ומי יקומו במקומות קדושים" (תהלים כד, ג). אם נתיחס לשאלות
ששאלנו לעללה, הרי עסם בריאת האדם ב"צלם אלקים"
כבר מעוררת את שאלת הנשמות ה'. אלא, שההשובה לנבי
משמעות "צלם אלקים" שבאים, ניתנת ברש"י (ודברים יא,
כב): "ילכת בכל רצביו - הוא רוחם ואותה תהא רוחם, והוא
ונומל חסדים אתה גמול חסדים". כמובן, על מנת שיהיה אדם
ראוי להקריא "צלם אלקים", עליו לקיים מצוות המשותפת את
מעשיו, כביכול, למשיו של הקב"ה, מעדנות אותו וمبיאות
אותו למצב בו הוא ראוי לעבוד את ה'.

משמע, השכנת השכינה במשכן - אינה בגדר מצוות כבודו יתברך, אלא אדרבא, בהיותה מודרבנת את האדם לקיים המצוות, הרי היא מרוחיבה בכיקול את שכינתו יתברך, בכך שכל מעשה של האדם, מכוון נגד מעשה של הקב"ה.

נפתלי יורי

"וְעָשָׂו לִי מִקְדָּשׁ"

שאלה יסודית הנשאלת על ידי רבים מפרשני המקרא, ביחס לבניית המשכן, היא שאלת הנטמות הקב"ה. מהذ, אחד משולשת עשר העקרנים: "אני מאמין באמונה שלמה, שהבורה יתברך שמו אינו נור ולא ישוגרו משינוי הנור ואין לו שם דמיון כלל" (על פי "מורחה נוכחים", חלק א', כד). מאידך: "יעשו לי מקדש ושכنتי בתוככם" (כה, ח). כיצד ניתן, שהקב"ה יגבל את עצמו למשכן ויהיה גדול ככל שהיא? **הארבען אל שואל:** "למה ציווה יתברך במעשה המשכן ... כאשר היה הוא יתברך בשם מוקף ומוגבל במקומות – שהוא הפך האמת, כי הוא יתברך אינו גשם ואינו כוח בזמנים, ואיך ייחס לו מקום?...". ניתן להסביר לסדרת שאלות זו, גם את שאלת חז"ל לגבי הפסוק שנאמר למשה: "וְרִאֵית אֶת אַחֲרָיו" (לג, כט), וכן מובן לשאול שאלות דומות לגבי כל המצוות המעשיות: וכי מה תועלת צומחות לקב"ה מקיים המצוות, כפי שנאמר בבראשית רבבה (פרשה מד, א): "רַب אָמֹר: לֹא נִתְנַצְּעַ הַמִּצְוֹת אֶלָּא לִצְרֹר בָּךְ את הַבְּرִיות. וְכֵן מִה אִכְפֵּת לִיה לְהַקְבִּיה לְמַיִּשְׁוֹחַת מִן הַצְּנָאָר, או מִי שְׁוֹחַת מִן הַעוֹרְף? הָנוּ, לֹא תִּתְגַּנֵּן הַמִּצְוֹת אֶלָּא לִצְרֹר בָּהֶם

כך מшиб האברנאל לשאלותיו שהציגו לעיל: "...היתה כוונתו יתברך במעשה המשקן וכלייו, שלא יחשבו עזב ה' את הארץ" (יחזקאל, יב) ויאמרו, שבשים כסאו והוא מזרק מבני אדם".

אפשר להבין את הדברים בשני אופנים המשלימים, כביכול, זה את זה. בעבודת ה' קיימים שני צדדים: אחד - הקב"ה והאחר - האדם המקיים את מצוותיו. בעוד שעולם האלילי, יוצר האנשה של האלילות בגורות שונות, מעמיד הקב"ה את

יש שישה בקשה ותধינה, הבוקעת מתוך הנפש הרצויה, הגוף השבור: "תפלה לעני כי יצטפ" (תהלים קב, א), ואז מבטיח הקב"ה, שאם: "זבחי אלקים, רוח נשברה", אז: "לב נשבר ונבקה, אלקים, לא תבזה" (שם נא, יט). ואת הפסוק הזה אמר דוד, אחרי חטא החמור עם בת-שבע, ואכן אלקים סלח לו. אם כן, בעקבות חטא העגל, הוקם המשכן, שמטרתו: "וושכنتי בתוכס" (שמות כה, ח).

גם מדרש תנומה (תורה, סימן ח) אומר: "אך על פי שפרשת המשכן קודמת למשি הangel (כ"ג)... כדי שידעו כל האומות, שנຕכפר להם מעשה הangel. וכן נאמר 'meshen העודות' שהוא עדות לכל בָּאִי עולם, שהקב"ה שוכן במקדשכם. אמר הקב"ה: יבוא זהב שבmeshen, וכיבר על זהב שנעשה בו הangel...". עליינו למדו, שגם אם "נפלנו", ח"ז, תמיד ניתן "לטפס" מחדש וניתן לעשוות זאת בעורת"ם" ממעוקמים קראתיך ה' (ויהים קל, א), כי עמו הסליה ולבן צרייך ליחיל לו, כי אם ה' החסד, והרבה עמו פדות" (שם, שם, פסוק ז). נקווה, ש"ויהו לפדה את ישראל מכל אונקייר"ו (שם, פסוק ח).

מנחם אדלשטיין

מדוע לעשות משכן?

בעבר, כתבתי בפינה זו, תשובה לשאלת שכותרת, אבל
המיד יש מה לחדש בנושא זה. הבהיר את גישת הרמב"ן
הסביר, שיש המשכן שורם במעמד הר סיני. המשכן הוא,
בעצם, הר סיני נודד. גישת רשיי היא (טומס עסוקתי בה):
"מעשה העגל קודם לציוויי מלאתת המשכן, ימים רבים
היה. שהרי בשבועה עשר בתמוזו נשתמרו הלוחות (אחרי חטא
העגל) ובוים הכהיפורים נתרכזה הקב"ה לישראל, ולמחורת
התחליו בנדבת המשכן והוקם באחד בניסן" (לא, יח).
ברור, שיש כאן "אין מוקדם ומואחר בתורה", כי לפיהסדר
בתורה - פרשנותו קודמת לחטא העגל. ומדובר בשונה השדרה?
על פגישת הרב סולובייצ'יק, ישנו עיקרון ביוזמתו, שדווקא
מתוך משבר גדול של חטא-הגורם לריחוק מהקב"ה-
מתרחש ומתאחד גiley שכינה חזק יותר: "לפרקדים, אין
האלוקים מוגלה לנפש השמחה בחלקה. מתגלה הוא לנפש
האלמת, הולמת ליאות ויגיע... האלוקים מוגלה מתוך
הסבל והטראגיקה, כשהיחיד או הכלל נמצאים במיצר
ובמצוקה... דווקא... מותך העוני והאנקה, בוקעת וועליה
גישקת אלוקים" (מותך "איש ההלכה - גליו ונסתור",
עמ' 114-115).

ניתן להביא ראיות שונות ורבות לגישה זו, מתוך ההיסטוריה של כלל ישראל, או מזמן קורות חיים של יחידים. ומהו מהו את החיבור והגיוור בין המצוקה לגילוי השכינה? אומר הרב, שזווי התפילה. לא התפילה הטכנית, השגרתית, הנארמת מהשפה ולחוץ, אלא תפילה

פינה
האלתית

**עשיות מלאכה המתחילה בערב שבת
וינטראות בוצאת מאליה (ו)**

רבה גס לבית הליל יש אישור, כיוון שסבירת האיסור אינה מושם "שביתת כלים".

ה"בית יוסף" (סימן רב) הביא מחלוקת ראשונים, האם פוסקים כרב יוסף או קרבה וה"בית יוסף" עצמו וכן ב"שולחן ערוך" (סימן רב, ה) פסק כרב יוסף ונמצא שמותר, אף שימושיעי קול. ה"דרכי משה" וכן ברמ"א פסקו כרבה וכך כתוב ברכמי"א (שם):

"ויש אוסרים בראיות ובכל מקום שיש לחוש להשמעת קול, והכי נהוג לכתבה. מיהו, במקומות פסיקא - יש להקל, כמו שנתבאר לעיל סוף סימן רמד".
אמנם, ה"זרבי משה" מוסיף וمبיא את דברי האגור (סימן תקיט): "מכל מקום, מותר בכלי הפסוקות, דלא דמי ל科尔 הנקומים, כי לשם יסבירו שנותנו החטאים לתוכן הנקומים בשבת, אבל בכלי הפסוקות - הכל יודעים שריגילים לתקנו בכל יום על יום שלאחריו ובימים שהוא מקשש ומשמעו - אין מתבנוי אותו".

רבב אריה ויזל
 דין זה נפסק ברכמי"א (שם): "זומתר להעמידה
 כל משקלת שקורין זייןען" (שעון, הסבר בהמשך)
 מערב שבת, אף על פי שימושי�� להודיע השעות
 בשבת, כי הכל יודעים שדרךן להעמידה מأتומול".
 [כלי המשקלות" – זייןען" – עליו מדבר
 הרמי"א, והוא שעון שפועל על ידי משקלות (לא על
 ידי חשמל)].

למדנו, שモතור לעשות מלאכה בעבר שבת, א' שהמלאכה תיגמור מלאיה בשבת. אמנים, יש אומרים שבдин זה ישנו סיגג.

הגמרה במסכת שבת (י"ח, א) אומרת: "אוֹמְרָתִי: אַתָּה
אֵין גוֹתֵנָן חֲטֹאת לְתַעֲנֵק הַכְּרִיחִים שֶׁל מִים, אֶלָּא בְּקָרְבָּן
שְׁיִתְחַנּוּ מִבְּעוֹד יּוֹם. מַאי טָעָמָא? - אָמַר רָבָה: מִמְּפָשָׁמָעָת
שְׁבִיתָתְךָ כָּלִים! תַּקְנִיאָ: וּבָכֶל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אַלְיכָה
תִּשְׁמְרוּ (שםות כב, יג) - לְרָבּוֹת שְׁבִיתָתְךָ כָּלִים. אַל
אָמַר רָב יוֹסֵף: מִשּׁוּם שְׁבִיתָתְךָ כָּלִים".

למדנו, שהאמוראים נחלקו מהו הטעум
ליtan חטאים לתוך ריחים של מים: ר' בטה אסר משועם
"השמעת קול" ובאייר רשיי (שם, ד"ה שיטחנו מבען
יום): "וְאוֹוֹשָׂא מִילְתָּא בְשַׁבָּת, וְאַכְּאָזְלָתָא". ה'יוינו
כיוון שקול התהינה נשמע לרבים, יחוינו שהוא עוש
פעולה זו בשבת וייה זולול בשבת.

אך לפי ר' יוֹסֵף, סיבת האיסור היא משועם
"שביתת כלים", ולמסקנה שלבית הל אין איסור
"שביתת כלים", נמצוא, גם מקורה זה מותר. על